

עפ"ת 24314/01/15 - מדינת ישראל נגד גיא זגדון

בית המשפט המחוזי בחיפה בשבתו כבית-משפט לערעורים פליליים

עפ"ת 24314-01-15 מדינת ישראל נ' זגדון
תיק חיצוני:

בפני כב' השופט אמיר טובי
המערכת מדינת ישראל
נגד
המשיב גיא זגדון

נוכחים:

ב"כ המערכת: עו"ד גב' אילנה קוזמינר

ב"כ המשיב: עו"ד יאיר סטולר והמשיב בעצמו

פסק דין

1. בפניי ערעור על גזר דינו של בית משפט השלום לתעבורה בחיפה (סגן הנשיא כב' השופט ג' קרזבום), שניתן ביום 15.12.14, ובגדרו הוטלו על המשיב צו שירות לתועלת הציבור למשך 12 חודשים בהיקף של 300 שעות, פסילה מלקבל או להחזיק רישיון נהיגה לתקופה של 10 חודשים בפועל, פסילה על תנאי לתקופה של 6 חודשים למשך 3 שנים, מאסר מותנה לתקופה של 6 חודשים למשך 3 שנים ופיצוי לנפגעי העבירה בסך כולל של 7,000 ₪.

ערעור המדינה מופנה כנגד קולת העונש ונוגע לרכיב המאסר בפועל והפסילה בפועל, וכן כנגד אי הטלת קנס.

2. כתב האישום שהוגש כנגד המשיב בבית משפט קמא ייחס לו את העבירות הבאות: התנהגות שגרמה נזק לרכוש וחבלה של ממש לגוף - עבירה על תקנה 21(ב)(2) לתקנות התעבורה, תשכ"א-1961 (להלן: "תקנות התעבורה") + סעיף 38 (3) לפקודת התעבורה; אי ציות לאור אדום ברמזור, עבירה על תקנה 22(א) לתקנות התעבורה + 38(3) לפקודת התעבורה; נהיגה רשלנית, עבירה על סעיף 62(2) + 38(2) + (3) לפקודת התעבורה ואי מתן אפשרות להולך רגל להשלים החצייה בבטחה, עבירה לפי תקנה 67(א) לתקנות התעבורה.

בעובדות כתב האישום נאמר כי ביום 3.10.12 נהג המשיב רכב פרטי בכביש 4, מצפון לדרום, והגיע לצומת בו מוצב רמזור. אותה עת חצו את הכביש באור ירוק שדלק להולכי רגל בכיוון חצייתם, בתוך מעבר הולכי רגל, רבייב אולג יליד 1979 ורמין באזוב, יליד 1988, וזאת לאחר שכלי רכב עצרו בנתיב הימני והאמצעי, לאחר שהאור ברמזור לכיוון נסיעתם דלק באדום. המשיב נהג רכבו ברשלנות בכך שלא שם לב לדרך, לא ציית לאור האדום ברמזור בכיוון נסיעתו, נכנס לצומת תוך שהוא חוצה את קו העצירה באור אדום ופגע בהולכי הרגל הנ"ל והעיף אותם מהכביש. בהמשך, פגע המערער גם ברכב שהגיע מהכיוון הנגדי וחצה את הצומת באור ירוק.

כתוצאה מהתאונה נחבלו בגופם חבלות של ממש הולכי הרגל כאשר בגופו של רבייב אולג אובחנו חתך בקרקפת, דימום תת עכבישי ושבר פרונטלי קווי משמאל ואילו להולך הרגל באזוב אובחנה פריקה של מתך שמאל שהוחזרה למקום. בנוסף, נגרם נזק לכלי הרכב המעורבים.

3. לאחר שהורשע על סמך הודאתו, הופנה המשיב לשירות המבחן לצורך קבלת תסקיר בעניינו. בגזר דינו, התייחס בית משפט קמא לתסקיר תוך שהפנה לכך ששירות המבחן התרשם מהמשיב כאדם נורמטיבי שהאירוע נשוא הדיון מהווה עבורו גורם הרתעתי משמעותי ומסוכנותו נמוכה. עוד צוין כי שירות המבחן התרשם שהמשיב אינו זקוק לסיוע טיפולי והומלץ על הטלת צו של"צ בהיקף של 300 שעות, מאסר על תנאי ושאר רכיבים, תוך הימנעות מהטלת מאסר בפועל.

4. בית משפט קמא ציין כי המשיב הורשע בעבירות חמורות, לאחר שנהג ברשלנות, ונכנס לצומת בניגוד לאור אדום ברמזור, פגע בהולכי רגל על מעבר חצייה וגרם להם לחבלות של ממש. מעדותם של הולכי הרגל בפניו, התרשם בית משפט קמא כי הם סובלים מהחבלות עד היום ובפרט ביחס להולך הרגל רבייב אולג. לאחר ששקל את חומרת העבירות, נסיבות ביצוען, תוצאות התאונה והאינטרס הציבורי שנפגע, והביא בחשבון שיקוליו את הפסיקה הנהוגה, קבע בית משפט קמא כי מתחם העונש ההולם נע בין מאסר מותנה לבין 4 חודשי מאסר בפועל והפסילה בפועל לא תפחת מ-9 חודשים ולא תעלה על 30 חודשים, וכן קנס משמעותי.

בסופו של דבר גזר בית משפט קמא על המשיב פסילה לתקופה של 10 חודשים, תוך שהתחשב בכך שהמשיב היה פסול מלנהוג או להחזיק רישיון נהיגה פסילה עד תום ההליכים למשך 11 חודשים. הפסילה בפועל שהוטלה על המשיב הצטברה לפסילה עד תום ההליכים. בנוסף, פסל בית המשפט את המשיב מלנהוג, לקבל או להחזיק רישיון נהיגה פסילה על תנאי לתקופה של 6 חודשים למשך 3 שנים לבל יעבור אותן עבירות בהן הורשע או אחת העבירות המפורטות בתוספת הראשונה ובתוספת השנייה לפקודת התעבורה. בית משפט קמא השית על הנאשם גם עונש מאסר על תנאי לתקופה של 6 חודשים לבל יעבור תוך 3 שנים עבירה של נהיגה בפסילה או גרימת תאונת דרכים שגרמה למותו של אדם ו/או לחבלות של ממש. על המשיב הוטל צו שירות לתועלת הציבור למשך 12 חודשים, במסגרתו יבצע עבודות בהיקף של 300 שעות, בהתאם להמלצת שירות המבחן. עוד חוייב המשיב בפיצוי הולכי הרגל באופן שרבייב אולג יפוצה בסך 5,000 ₪ ואילו באזוב יקבל פיצוי בסך 2,000 ₪.

5. בהודעת הערעור טענה המערערת כי עסקין בתאונת דרכים חמורה שנגרמה עקב רשלנותו הפושעת של המשיב. מדובר ברשלנות מהדרגה הגבוהה ביותר, הן בשל נסיבות התאונה והן בשל תוצאותיה. לטענת המערערת, שגה בית משפט קמא משלא ייחס משקל נכבד לרמת הרשלנות של המשיב ולא נתן משקל רב יותר לנסיבות ביצוע העבירות והתעלם מחובת הזהירות המוגברת המוטלת על המשיב כמי שמתקרב עם רכבו למעבר חצייה.

המערערת הפנתה לשורה של פסקי דין בהם הוטלו על נהגים, בנסיבות דומות לענייננו, עונשים חמורים הכוללים מאסרים בפועל ופסילות לתקופות משמעותיות. לטענת המערערת, שומה היה על בית המשפט ליישם בצורה ראוייה את מדיניות הענישה הנהוגה בעבירות ממין העבירות בהן הורשע המשיב ולגזור את העונש הראוי.

6. ב"כ המשיב ביקש לדחות את הערעור והפנה לשורה ארוכה של פסקי דין בהם הוטלו עונשים דומים ואף מקלים יותר בנסיבות דומות לענייננו. בנוסף, הפנה ב"כ המשיב להלכה המושרשת בשיטתנו לפיה ערכאת הערעור תמעיט להתערב בעונש שהוטל על ידי הערכאה הדיונית, ותעשה כן רק כאשר ניכרת חריגה קיצונית מרמת הענישה המקובלת.

הסנגור ביקש להפנות לעובדה שלא מדובר בעבירות של כוונה אלא בעבירות של רשלנות שנעשו כתוצאה מחוסר תשומת לב רגעית ואשר בוצעו על ידי אדם נורמטיבי לחלוטין. לכן, עתר ב"כ המשיב לדחות את הערעור ולא להתערב בעונש שנקבע.

7. לאחר שבחנתי את טענות הצדדים ושקלתי את מכלול הנסיבות, ולאחר שעיינתי בפסיקה שהניחו בפניי הצדדים, ראיתי לקבל את הערעור באופן חלקי במובן זה שיוטל על המשיב קנס בנוסף ליתר רכיבי הענישה שנקבעו על ידי בית משפט קמא. לא מצאתי מקום להשית על המשיב מאסר או להתערב בפרק הזמן שנקבע לפסילה בפועל.

8. בפתח הדברים ראוי להפנות להלכה המושרשת בשיטתנו המשפטית לפיה ערכאת הערעור לא תתערב בעונש שנגזר על ידי הערכאה הדיונית אלא במקרים חריגים בהם נעשתה סטייה קיצונית מרמת הענישה המקובלת בנסיבות דומות או כאשר מדובר בטעות של ממש שנפלה בגזר דינה של הערכאה הדיונית (ראו לדוגמא: ע"פ 9097/05 **מדינת ישראל נ' ורשילובסקי** (3.7.2006) וע"פ 1323/08 **מדינת ישראל נ' פלוני** (29.10.2008)).

בפסק הדין שניתן לאחרונה בע"פ 2848/14 **סיגר נ' מדינת ישראל** (12.11.14) חזר בית המשפט על הדברים בקבעו:

"מעטים הם המקרים בהם תבחר ערכאת הערעור להתערב בגזר הדין שנקבע על ידי הערכאה הדיונית. רק אם

הערכאה הדיונית נכשלה בטעות או שהעונש שנגזר על ידה חורג במידה קיצונית מן העונשים המוטלים בדרך כלל בנסיבות דומות, לא יהא מנוס אלא לתקן את המעוות".

9. בכל הנוגע לרכיב המאסר, לא מצאתי כי גזר דינו של בית משפט קמא סטה ממדיניות הענישה הנהוגה, באופן המצדיק התערבות ערכאת הערעור.

בעפ"ת 36094-10-11 (חיפה) (שטרית נ' מדינת ישראל (23.1.2012)) הורשעה המערערת בגרימת נזק לרכוש ולאדם ונהיגה רשלנית לאחר שסטתה מנתיב נסיעתה ופגעה בהולכות רגל פגיעה חמורה. בית משפט השלום הטיל על המערערת פסילה למשך 5 שנים, 10 חודשי מאסר על תנאי ושל"צ בהיקף של 400 שעות. בית המשפט המחוזי התערב בגזר הדין וראה להקל עם המערערת באופן שהעמיד את עונש הפסילה בפועל על 11 חודשים.

בעפ"ת 30937-01-13 (חיפה) (מץ נ' מדינת ישראל (3.5.2013)) נדון עניינה של מערערת שהורשעה בנהיגה רשלנית, התנהגות שגרמה חבלה של ממש לגוף ואי מתן אפשרות להולך רגל להשלים חציית הכביש בבטחה. מדובר היה בנהגת שלא אפשרה להולך רגל להשלים חציית הכביש במעבר חצייה, בלמה באיחור ופגעה בו פגיעה ממשית שהסבה לו חבלות חמורות. בית משפט השלום השית על המערערת 6 חודשי פסילה בפועל, 3 חודשי פסילה על תנאי למשך 3 שנים, קנס כספי ופיצוי להולך הרגל. בית משפט שלערעור ראה להקל עם המערערת והעמיד את הפסילה בפועל על 4 חודשים.

בעפ"ת 369/12 (מרכז-לוד) (יאמין נ' מדינת ישראל (19.5.2013)) דן בית המשפט בערעור על חומרת העונש שהושת על המערערת לאחר שהורשעה בנהיגה בקלות ראש ואי מתן זכות קדימה להולך רגל במעבר חצייה, תוך גרימת חבלות של ממש למעורב. העונש שגזר בית משפט השלום על המערערת כלל קנס, פסילה מלהחזיק רישיון נהיגה למשך שנה, פסילה על תנאי של 5 חודשים למשך 3 שנים ו-120 שעות של"צ. בית המשפט המחוזי ראה להתערב בגזר הדין והעמיד את הפסילה על 9 חודשים, תוך שביטל את צו השל"צ.

בעפ"ת 44705-11-11 (תל אביב-יפו) (צלח נ' מדינת ישראל (21.12.2011)) נדון עניינו של המערער שהורשע בגרימת חבלה של ממש להולכת רגל והושת עליו קנס כספי, פסילה לתקופה של שנה ופסילה על תנאי של חצי שנה למשך שלוש שנים. בית המשפט המחוזי ראה להתערב בגזר הדין ולהקל עם המערער באופן שהעמיד את הפסילה בפועל על 7 חודשים.

10. ניתן להביא דוגמאות נוספות בהן נמנע בית המשפט, בנסיבות דומות, מהטלת עונשי מאסר, אך אסתפק בדוגמאות שהובאו לעיל. די בהן על מנת להצביע על כך שהימנעות בית משפט קמא מהטלת

רכיב מאסר בפועל לא היוותה חריגה מהענישה הנהוגה והמקובלת בכגון דא. וודאי לא כזו שתצדיק התערבות ערכאת הערעור. הוא הדין לגבי פרק הזמן שנקבע לפסילת המשיב מלהחזיק רישיון נהיגה.

11. יחד עם זאת, אני סבור כי נכון היה להטיל על המשיב, בנוסף לעונשים שנקבעו, קנס כספי. בית משפט קמא עמד על כך בגזר דינו בציינו כי מתחם העונש ההולם "צריך לכלול מאסר בפועל של עד 4 חודשים (בין מאסר ע"ת לבין 4 חודשי מאסר), פסילה בפועל שלא תפחת מ-9 חודשים ולא תעלה על 30 חודשים וקנס משמעותי" (ההדגשה אינה במקור - א.ט.). חרף זאת, נמנע בית משפט קמא מהטלת קנס מבלי לפרט טעמיו לכך. לדעתי ראוי היה, בנסיבות, לגזור על המשיב קנס מעבר לעונשים שנקבעו על ידי בית משפט קמא.

12. לפיכך, אני מקבל את הערעור באופן חלקי במובן זה שגזור על המשיב קנס בסך 2,000 ₪ או 20 ימי מאסר תמורתו. הקנס ישולם תוך 30 יום. יתר רכיבי גזר הדין שנקבעו על ידי בית משפט קמא יעמדו בעינם.

ניתן היום, ל' שבט תשע"ה, 19 פברואר 2015, בנוכחות הצדדים.